

Весна

Нестор Чир

Взала мене доля на кпини,
і я занімів, наче сум.
Здавалося, доброї днини
й журавлики не принесуть.
Здавалося, трепетний живчик
у скронях зламав молоток...
Та раптом — снагою пружинить
весна свій окрилений крок.
Я чую її кожним нервом,
торкаюся серцем живим.
...Нехай мене Господь наверне
ще раз хоч за Духом Святим.
Нехай оп'янію від тиші
в обіймах вишневих дощів,
і дзвоном Великодень напише
найкращі мелодії днів.